

ХЕНРИХ АЛТОВ ИКАР И ДЕДАЛ

Част 0 от „Легенди за звездните капитани“

Превод от руски: Александър Кючуков, 1983

chitanka.info

*Запомни! По средата на пътя,
само, Икаре, лети — че от
влага крилата ще тегнат
ниско преминеш ли ти,
а високо ги слънцето жари.*

Овидий,
„Метаморфози
“[1]

Това беше отдавна. Времето изтри в паметта на поколенията истинските имена на онези, които летяха към Слънцето. По имената на корабите хората започнаха да ги наричат Икар и Дедал. Казват още, че корабите са се наричали другояче, а имената на Икар и Дедал са взети от древния мит. Това едва ли е вярно. Тъй като не Дедал, а онзи, когото днес наричат Икар, пръв казал на хората: „Да прелетим през Слънцето!“

Това беше отдавна. Хората все още плахо напускаха Земята. Но те вече познаваха опияняващата красота на Звездния свят и буйния, неудържим откривателски дух ги водеше към звездите. И ако загиваше един кораб, в Звездния свят излитаха два други. Те се връщаха след много години, обгорени от пламъка на далечни слънца, пронизани от студа на безкрайното пространство. И отново отлитаха в Звездния свят.

Онзи, когото сега наричат Икар, бе роден на кораб. Той живя дълго, но рядко виждаше Земята. Той летя към Порцион и Лакайл, той пръв достигна звездата на Ван Маанен. В планетната система на звездата на Лайтен той се сражава с орохо — най-страшните от известните дотогава същества.

Природата даде много на Икар и той изразходваше нейните дарове щедро, като Слънцето. Беше безразсъдно смел, но щастieto никога не му изменяше. Остаряваше, но не ставаше стар. И не познаваше умора, страх, отчаяние.

Почти през целия живот с него летеше приятелката му. Казват, че загинала при кацането на планета в системата на Еридан. А той

продължаваше да открива нови светове и ги наричаше с нейното име.

Да, между тези, които летяха към Звездите, нямаше човек, равен по смелост на Икар. И все пак хората се учудиха, когато той каза: „Да прелетим през Слънцето!“ Дори приятелите му — а той имаше много приятели — мълчаха. Нима може да се прелети през нажеженото Слънце? Нима огненото светило няма да изпепели безумеца? Но Икар казваше: „Вижте луминесцентните тръби. Температурата на газа вътре в тях е стотици хиляди градуса. Но аз хващам луминесцентната тръба и не ме е страх, че ще се изгоря. Защото веществото вътре в тръбата се намира във вид на плазма, в крайно разрежено състояние.“ Възразяваха му: „Нима не ти е известно, че във вътрешността на Слънцето има не плазма, а вещество, дванадесет пъти по-плътно от оловото!“

Мнозина говореха така. Но Икар се смееше: „Това няма да ни попречи да полетим към Слънцето. Ние ще изработим обвивката на кораба от нейтрит. Дори в центъра на Слънцето плътността ще бъде нищожно малка в сравнение с плътността на нейтрита. И също като стъклото на луминесцентната тръба нейтритът ще остане студен.“

Хората не повярваха на Икар веднага. И тогава му помогна онзи, когото сега наричат Дедал. Той никога не беше летял в Звездния свят и само науката му откриваше тайните на материята. Студен, спокоен, благоразумен, той не приличаше на Икар. Но ако пламенните речи на Икар не убедиха хората, то сухите и точни формули на Дедал казаха на всички: „Може да се лети.“

В онези времена хората вече знаеха много за петото състояние на веществото. Най-напред то бе открито в звездите, наречени бели джуджета. При малки размери тези звезди имат огромна плътност, тъй като почти изцяло, освен газовата обвивка, се състоят от плътно долепени един до друг неутрони. След първите полети до спътника на Сириус, най-близкото до Земята бяло джудже, хората се научиха да получават нейтрит — вещество, състоящо се само от неутрони. Плътността на нейтрита е сто и двадесет хиляди пъти по-голяма от плътността на стоманата и милион пъти — от плътността на водата.

Корабите, с които Икар и Дедал щяха да полетят към Слънцето, се строяха на извънземна станция. Тук хората леко вдигаха листовете нейтрит и работата вървеше бързо, макар че нейтритът, както беше казано, беше петото — свръхплътно — състояние на веществото.

Що се отнася до самите кораби, казват, че били най-добрите измежду всички, отправили се някога в Звездния свят. Могъщите им двигатели не се страхуваха от огнените вихри на Слънцето, а огромната скорост позволяваше да се прелети стремително през нажеженото светило. И казват още, че именно тогава Дедал е измислил гравилокацията. Във вътрешността на Слънцето, в хаоса на електронен газ, радиото е безсилно. Но масата си остава маса. Локаторът улавя вълните на притеглянето и корабите могат да виждат.

И ето настъпи денят на отлитането. От Земята пристигна последното напътствие: „Не сближавайте корабите, защото силата на тежестта ще ги повлече един към друг. Но и не се отдалечавайте един от друг, защото огненият вихър ще подхване невнимателния и ще го отнесе в центъра на Слънцето.“

Като чу тези думи, Икар се разсмя. Дедал ги изслуша спокойно. И двамата отговориха: „Ще бъде изпълнено!“ Нетърпеливо постави ръка върху лоста за управление Икар. Внимателно огледа приборите Дедал. А от Земята предадоха: „Щастлив път и велики открития!“ С тези думи още в онези времена Земята се прощаваше със своите кораби, отлитащи в Звездния свят.

Така започна полетът.

Двигателите яростно изригваха бял пламък, потреперваха корабите, набирайки скорост. И от Земята изглеждаше, като че две комети са се устремили към Слънцето.

За пръв път Икар летеше без спътници, защото не му разрешиха да вземе никого в своя кораб. Но Икар се смееше на опасността и като гледаше сребристия екран на локатора, пееше песента на старите капитани от Звездния свят.

А Дедал не забелязваше самотата. Той за пръв път напускаше Земята, но красотата на Звездния свят не го вълнуваше. И мислите на Дедал, сухи и точни като формули, бяха заети с тайните на материята.

Понякога изчисленията на Дедал казваха: „Отпред има опасност. Внимание!“ Но Икар — той летеше пръв — знаеше това и без изчисления. Тъй като сред тези, които водеха кораби в Звездния свят, нямаше капитан, по-опитен от Икар.

Така летяха те към пламтящото Слънце и хората от Земята с трепет следяха полета им.

С всеки час корабите увеличаваха своя бяг, защото могъщото притегляне на Слънцето вече бе простряло невидимите си обятия, за да посрещне корабите.

Изтичаше петото денонощие от полета по земно време, когато корабите се скриха в ослепителните лъчи на Слънцето. Последните, вече изкривени радиовълни донесоха на Земята откъслек от песента на старите капитани и сухия отчет на Дедал: „Навлязохме в хромосферата. Координатите...“

Слънцето посрещна корабите с огнените факли на протуберансите си. Като че ли негодувайки от дързостта на хората, разяреното светило издигна гигантски езици от пламък, в сравнение с които корабите бяха като песъчинки срещу планини. Пламъкът се мяташе в безмълвен гняв и жадно ближеше нейтрита. Но пламъкът имаше нищожна плътност и нейтритената броня оставаше студена.

По-страшна от огнените езици на пламъка беше тежестта. Невидима, всепроникваща, огромна, тя притисна Икар и Дедал. Все едно, че олово се разливаше по тялото и всяко вдишване изискваше отчаяни усилия и всяко издишване изглеждаше да е последно. Но силната ръка на Икар здраво стискаше лоста за управление. А безстрастните очи на Дедал напрегнато гледаха светлите дискове на приборите.

Тежестта се увеличаваше.

Слънцето искаше да смачка неканените гости. Трескаво, с последни сили биеха сърцата на Икар и Дедал, задавяйки се от тежката като олово кръв. Мъглява пелена покриваше очите.

Тогава Икар се усмихна (да се смее вече не можеше) и изключи двигателя, предоставяйки на кораба свободно да пада към центъра на Слънцето. И тежестта изчезна моментално.

Върху екрана на локатора — вече не сребрист, а кървавочервен — Дедал видя маневрата на Икар. И като губеше съзнание, успя да я повтори. Но веднага щом тежестта изчезна, съзнанието на Дедал се върна и той погледна приборите с предишното спокойствие.

С всяка секунда скоростта на падане се увеличаваше. През огнения вихър корабите се носеха към центъра на Слънцето. Огън, огън, безкраен огън летеше насреща. Носеха се огнени облаци, бушуваше огнен вятър и навсякъде — отгоре и отдолу — имаше огън.

Три пъти изгасна сребристият екран пред Икар. Това беше сигналът на Дедал: „Време е да се връщаме.“ Но Икар се разсмя и отговори: „Рано е!“

Отново летяха корабите през огъня. И в безстрастните очи на Дедал се отразяваха светлите дискове на приборите. Нямаше тежест, но приборите показваха нова опасност. В противоречие с изчисленията и предположенията, бързо се качваше налягането. Огненият вихър ставаше все по-плътен и по-плътен. Корабите се тресяха от тежките вълни на огъня. Все по-яростно и по-яростно налитаха вълните. И вече не вълни, а огнени талази се стоварваха върху тънката броня нейтрит.

Пак изгасна сребристият екран, предупреждавайки: „Време е да се връщаме!“ Но Икар отговори: „Рано е!“

И той се оказа прав. Плътната стена на огъня сама умъртви скоростта. Настъпи момент — и корабите почти замряха между бушуващите огнени вихри. Налягането прегради пътя напред, тежестта не позволяваше да се върнат назад.

Дедал гледаше светлите дискове на приборите непрекъснато, тъй като те разказваха за съкровените тайни на материята. И Икар пееше песента на старите капитани и си спомняше за тези, които вървяха с него по пътищата на Звездния свят.

Но Слънцето не се призна за победено и готвеше последния, най-страшния удар. Огромен вихър се зароди някъде в недрата му. Приличаше на смерч, но милиони пъти увеличен, и яростта му не знаеше граници. Той подхвана корабите като трески, завъртя ги, а после запокити надалеч кораба на Дедал.

И Дедал виждаше на сребристия екран, как огнения смерч отнася Икар към вътрешността на Слънцето. Двигателите на кораба мълчаха и Икар не отговаряше на призивите.

Разбра Дедал: това е гибелта и нищо няма да спаси Икар. Сухите и точни формули оцениха великата сила на огнения смерч и казаха на Дедал: „Ти си безсилен. Върви си!“

И тогава в очите на Дедал за пръв път избухна пламък. Това беше само за миг, но той преобрази Дедал като взрив. Защото в този миг той почувствува, че над формулите стои Животът, а над Живота — гордото звание „Човек“.

И като дръпна лоста за управление, той хвърли своя кораб в пламтящия смерч.

Избухна пламъкът на двигателите и техният огън, подчинявайки се на човека, се сблъска с необуздания огън на Слънцето. Тесните пръстени на смерча се обвиха около кораба, но Дедал летеше напред, догонваше кораба на Икар.

А смерчът бушуваше и все по-силно свиваше своите пръстени. Нейтритовата броня трепереше от напрежението и стрелките на приборите отдавна отминаха червената линия. Но Дедал не забелязваше опасността. Очите му, горящи като огън, по-страшен от огъня на Слънцето, не се откъсваха от локатора. И на сребристия екран се виждаше как се приближава корабът на Икар.

Все още бушуваше огненият смерч, но притеглянето вече подхвана корабите и ги понесе меко един към друг. Ударът едва се усети. Дедал видя на екрана: корабите се съединиха. Сега дори злобната сила на смерча не можеше да ги раздели. Сребристият екран изгасна за миг и Дедал разбра — Икар е жив.

Проточено, напрегнато виеше двигателят, като преодоляваше двойната тежест. Гърмеше огненият смерч, сплитайки пръстени около корабите. Стрелките на приборите танцуваха като обезумели. И нейтритената броня започна да се нажежава. Но Дедал водеше корабите и сърцето му ликуваше, за пръв път познало щастието.

Разкъсвайки тесните пръстени на смерча, корабите се отделяха от него. Все по-бърз и по-бърз ставаше техният полет. Но заедно със скоростта се завръщаше и тежестта. И отново тялото се наливаше с олово, и отново се задъхваше сърцето от тежката като живак кръв.

Летяха корабите през огнения вихър. Пламъкът още бушуваше, но краят на Слънцето вече беше близък. И светлите дискове на приборите зовяха: „Към небето, към небето!“

Внезапно двигателят изрева като бесен, хвърляйки корабите за последния скок. Но тежестта изтръгна от ръцете на Дедал лоста за управление. И нямаше сили да повдигне ръка, нямаше сили да достигне до пулта, на който неясно се мержелееха дисковете на приборите.

Замряха корабите, повисвайки над пламтящата бездна. И страх скова сърцето на Дедал. Но нечия воля заповяда на корабите: „Напред!“

Тогава, забравяйки страха си, Дедал разбра: това е силната ръка на Икар, легнала върху лоста за управление.

... Настъпи ден и хората от Земята видяха как корабите се отделят от Слънцето, притиснали се един до друг. Прекъсвайки се една друга, зашумяха антените: „С добри ли вести се завръщате на Земята!“ С тези думи още в онези времена хората посрещаха корабите, пристигащи от Звездния свят.

С възмущение чакаше Земята отговор. И той дойде. Два гласа пееха песента на старите капитани от Звездния свят.

---

[1] Цит. по Овидий. *Метаморфози*. Прев. Георги Батаклиев. Народна култура, 1974. ↑

Публикувано в списание „Криле“, брой 9–10/1983 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.